

ภัยพิบัติน้ำท่วม ดินโคลนถล่มภาคเหนือ เรื่องซ้ำซาก ที่ต้องเร่งแก้ปัญหา

- เวทีประชุม “แนวทางป้องกันและช่วยเหลือพื้นที่ภัยพิบัติและพื้นที่เสี่ยงภัย” เมื่อวันที่ 30 มิ.ย. 51 ณ โรงแรมนครแพรวทาวเวอร์

ขบวนการองค์กรชุมชน 8 จังหวัด ภาคเหนือ ตอนบน ภาครัฐ มูลนิธิการพัฒนาอย่างยั่งยืน สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (พอช.) เปิดเวทีเสวนาเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ ซึ่งประชาชนต้องรับรู้ข้อมูลข่าวสารเท่าทันสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง ลดการสูญเสียชีวิต ทรัพย์สิน พร้อมเสนอแผนป้องกันภัยพิบัติต่อผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณา

ข้อเสนอแนวทางและการวางแผนป้องกันภัยพิบัติ โดยการมีส่วนร่วมขององค์กรชุมชนภาคเหนือตอนบน

เครือข่ายองค์กรชุมชนผู้ประสบภัยพิบัติได้มีข้อเสนอต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อความช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในชุมชน พร้อมสร้างจิตสำนึกในการรักษาทรัพยากรธรรมชาติ สร้างเครือข่ายความร่วมมือประสานงานกับหน่วยงานรัฐในระดับท้องถิ่นและจังหวัด สู่การฟื้นฟูสภาพพื้นที่ประสบภัยพิบัติ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในกระบวนการคิด วางแผน ตัดสินใจ และดำเนินการในทุกระดับ โดยเน้นสร้างเครือข่ายการช่วยเหลือระดับพื้นที่หมู่บ้าน ตำบล จังหวัด โดยมีแผนการจัดการภัยพิบัติโดยองค์กรชุมชน 3 ระดับด้วยกัน

1. แผนการป้องกัน

- ให้ข้อมูลและความรู้ที่รอบด้านเกี่ยวกับภัยพิบัติทั้งกับชุมชนและหน่วยงาน
- สำรวจและรวบรวมข้อมูลพื้นที่เสี่ยงภัย
- มีเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้และวิเคราะห์สถานการณ์ระดับพื้นที่ เช่น ประชุมจัดทำแผนและกิจกรรม
- จัดตั้งศูนย์ป้องกันภัยและหน่วยกู้ภัยระดับตำบล

2. แผนการเตรียมความพร้อม/รับมือ กับ ภัยพิบัติ

- **ด้านการเตรียมคน** อบรม. ดำรวจบ้าน สอบต.คณะกรรมการหมู่บ้านและชุมชน ฯลฯ มีบทบาทในการรับข้อมูลข่าวสารและเผยแพร่ต่อระดับชุมชน จัดแบ่งบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ เช่น ฝ่ายอาหาร ฝ่ายสวัสดิการ ฝ่ายรักษาความปลอดภัย สร้างอาสาสมัครประจำหมู่บ้านและตำบล
- **ด้านการสื่อสาร** ใช้หอกระจายข่าวหมู่บ้าน วิทยุสื่อสารให้ความรู้

- **ด้านวัสดุอุปกรณ์และสถานที่** การเตรียมยานพาหนะและวัสดุอุปกรณ์ในการอพยพ เช่น เรือท้องแบน ยางในรถยนต์ เสื้อชูชีพ เชือกมะนิลา ไฟฉาย เทียนไข ไฟแช็ค จัดหาสถานที่รองรับการอพยพที่ปลอดภัย เช่น วัด โรงเรียน

- **ด้านการเฝ้าระวัง** ฝึกซ้อมแผนและเตรียมความพร้อมการรับมือสถานการณ์ภัยพิบัติ มีสาธารณสุขในพื้นที่ เช่น ระดม อสม.ทุกหมู่บ้านและชุมชน

3. แผนการฟื้นฟูและป้องกันในระยะยาว

ฟื้นฟูสภาพจิตใจ/กำลังใจ สร้างกองทุนผู้ประสบภัย ส่งเสริมสนับสนุนด้านอาชีพ ฟื้นฟูสภาพพื้นที่ประสบภัย เช่น การปลูกป่าชุมชน การทำเกษตรปลอดสาร การทำแนวป้องกันตลิ่งพัง การฟื้นฟูทรัพยากร เช่น การจัดการทรัพยากรอย่างเป็นระบบ จัดระบบความสัมพันธ์ระหว่างคนกับป่า ฟื้นฟูระบบสาธารณูปโภค เช่น ถนน สะพาน คูคลอง ไฟฟ้า ประปา ฯลฯ สร้างเครือข่ายความร่วมมือ/การประสานกับหน่วยงานและภาคี การจัดโซนพื้นที่ออกจากพื้นที่เสี่ยงภัย ได้แก่ ที่อยู่อาศัย พื้นที่ป่า พื้นที่ทำกิน การจัดการด้านที่ดินทำกิน เช่น ออกเอกสารสิทธิ์ในการครอบครองที่ดิน กำหนดเขตพื้นที่ทำกิน

8 จังหวัดภาคเหนือตอนบน เตรียมแผนป้องกันและช่วยเหลือพื้นที่ภัยพิบัติ

ขบวนองค์กรชุมชน 8 จังหวัด ภาคเหนือตอนบน ภาครัฐ มูลนิธิการพัฒนาอย่างยั่งยืน สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (พอช.) เปิดเวทีเสวนาเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ ซึ่งประชาชนต้องรับรู้ข้อมูลข่าวสารเท่าทันสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง ลดการสูญเสียชีวิตทรัพย์สิน พร้อมเสนอแผนป้องกันภัยพิบัติต่อผู้ว่าราชการจังหวัดแพร่พิจารณา

เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2551 ที่ผ่านมา ขบวนองค์กรชุมชน 8 จังหวัดภาคเหนือตอนบน ภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กรมทรัพยากรธรณี พอช. มูลนิธิการพัฒนาอย่างยั่งยืน ชาวบ้านผู้ประสบภัยดินโคลนถล่ม ถล่มจากจังหวัดอุดรดิตถ์และตัวแทนชุมชนจากพื้นที่นำร่องการแก้ไขปัญหาภัยพิบัติดินโคลนถล่ม 8 จังหวัดภาคเหนือตอนล่าง ได้ร่วมกันเสนอเตรียมการแนวทางป้องกันและช่วยเหลือพื้นที่ภัยพิบัติและพื้นที่

ภัยพิบัติน้ำท่วม ดินโคลนถล่มภาคเหนือ เรื่องซ้ำซาก ที่ต้องเร่งแก้ปัญหา

ต่อสถานการณ์ภัยพิบัติดินโคลนถล่ม น้ำป่าไหลหลาก หมอกควัน ภัยแล้ง ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ 8 จังหวัดภาคเหนือตอนบน ที่เกิดซ้ำซากทุกๆ ปี ที่ไม่อาจรับมือกับภัยพิบัติแต่ละครั้งได้เลย เป็นผลมาจากชุมชน หน่วยงานรัฐ เอกชน ฯลฯ ต่างคนต่างทำจนเกิดความซ้ำซ้อน ไม่มีการเชื่อมโยงประสานอย่างบูรณาการ

เสี่ยงภัย ให้เป็นต้นแบบกับการรับมือภัยพิบัติดินโคลนถล่ม ภัยแล้ง หมอกควัน น้ำท่วม โดยมีนางสาวจิริกา นุตาลัย ผู้ช่วยผู้อำนวยการสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชนเป็นประธานในพิธีเปิดครั้งนี้

นางสาวจิริกา นุตาลัย ผู้ช่วยผู้อำนวยการสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน กล่าวว่า เพื่อรับมือกับภัยพิบัติที่ต้องเผชิญกับปัญหาทุกลักษณะและต้องมีภูมิคุ้มกันที่แข็งแกร่ง เครือข่ายองค์กรชุมชนจำเป็นต้องวางแผนไว้ 3 ส่วนด้วยกัน ข้อแรกก่อนเกิดเหตุ ต้องมีแนวทางป้องกันฉุกเฉิน คือ การเตรียมการเผื่อระวัง เตือนภัย ข้อสอง ขณะเกิดภัยพิบัติต้องมีการอพยพ เตือนภัยซ้ำ ควบคุมภัย กู้ภัย ไปจนถึงช่วยชีวิต และสุดท้าย หลังเกิดภัยจะต้องมีการฟื้นฟูบูรณาการ การช่วยเหลือ การให้สงเคราะห์

อย่างไรก็ตามเพื่อให้การช่วยเหลืออย่างยั่งยืนจึงจำเป็นต้องเตรียมแผนงานออกเป็น 4 แผนงานหลักด้วยกัน คือ 1. ชุมชนท้องถิ่นที่อยู่ใกล้ขีดตัวที่สุด จะเป็นแกนพัฒนาที่เป็นฐานรากในการสร้างชุมชน ต้องเอาความดีเข้าช่วยเหลือแก้ไข ปัญหา 2. ต้องในการสร้างชุมชนโดยความร่วมมือระหว่างชุมชนกับท้องถิ่น เช่น อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน โดยมีวัดและโรงเรียนเป็นที่พึ่ง 3. ต้องมีหน่วยงานจังหวัด พัฒนาสังคม สาธารณสุข กองทัพอากาศ ประชาสัมพันธ์จังหวัด ประกอบส่วนเข้าด้วยกันสร้างเป็นศูนย์ประสานงานกลางรับมือกับภัยพิบัติที่เกิดขึ้น และสุดท้ายเค้าโครงข้อเสนอเพื่อกำหนดให้เป็นนโยบาย เชื่อมโยง หนุนเสริม อย่างเข้มข้น หากเกิดภัยพิบัติขึ้นจริงๆ การร่วมมือกันจะทำให้การแก้ไขปัญหาหมดไป

ดังนั้นเพื่อไม่ให้ซ้ำรอยเรื่องภัยพิบัติที่เคยเกิดขึ้นต้องช่วยกันทั้งระบบการป้องกัน การเตรียมการ จำลองเหตุการณ์ ระบบชักซ้อมประสานความร่วมมือร่วมกันทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้รับรู้ รับทราบร่วมกัน ที่สำคัญต้องมีศูนย์ประสานงานที่

ดังนั้นขบวนองค์กรภาคประชาชนจึงได้กำหนดยุทธศาสตร์นี้พลั้งการมีส่วนร่วมทั้งภาครัฐ หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัด เพื่อต้นแบบแก้ปัญหาสู่ระดับนโยบาย ยับยั้งความทุกข์ยากจากเหตุการณ์ภัยพิบัติอย่างยั่งยืน

นายสุวิทย์ ไคสุวรรณ กรมทรัพยากรธรณี กล่าวว่า จากสถานการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นทางภาคเหนือ โดยเน้นถึงผลกระทบดินโคลนถล่ม น้ำป่าไหลหลาก เพราะส่วนใหญ่จะมาพร้อมกันจนเป็นข่าวฮือฮาที่จังหวัดอุตรดิตถ์ แพร่ น่าน เมื่อปี 2549 จากการสำรวจข้อมูลพบว่าดินโคลนถล่มเป็นดินที่ปนมากับโคลนจากการถอนรากถอนโคนของต้นไม้เป็นตัวทำลายบ้าน ชีวิต ทรัพย์สินมากที่สุด

ทั้งหมดเราป้องกันได้ โดยหมู่บ้านที่อยู่ตามหุบเขาที่เป็นพื้นที่เสี่ยงภัยควรรักษาสิ่งแวดล้อม ปลูกต้นไม้พื้นเมืองเพราะ ทรัพยากรป่าไม้ควรเป็นป่าธรรมชาติที่แข็งแรงและแตกต่างจากสวนป่าหรือสวนผลไม้ ที่ไม่มีรากแก้วลึก ดินจึงไม่ยึดติดแน่น ส่วนการเกิดไฟป่าก็มีส่วนสำคัญหรือการใช้ประโยชน์จากที่ดิน ทั้งหมดนี้จะง่ายต่อการเกิดดินโคลนถล่ม น้ำป่าไหลหลากทั้งสิ้น

ทำไมเหตุการณ์จึงเกิดขึ้นในช่วงเดือนพฤษภาคม เพราะเป็นลมมรสุมที่เกิดจากภาวะโลกร้อนที่เกิดจากการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ ก่อให้เกิดอุณหภูมิสูงขึ้นจนเกิดเป็นพายุที่รุนแรงฝนมาก จำเป็นต้องมีการตรวจวัดปริมาณน้ำฝน โดยมีการอบรมเทคนิคการใช้อุปกรณ์ เช่น หากมีปริมาณน้ำฝนมากกว่า 90 มิลลิเมตร จะเกิดน้ำป่า หากมี 150 มิลลิเมตร ต้องเตรียมตัวอพยพออกจากพื้นที่เสี่ยงภัย

เป็นจุดดียวอย่าสร้างหลายจุด เพื่อลดความสับสน มีกลไก มีระบบจัดการที่ดี สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้ เป็นจุดดียวอย่าสร้างหลายจุด เพื่อลดความสับสน มีกลไก มีระบบจัดการที่ดี สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้

นางสมคิด สีเขียว

นายสมคิด สีเขียว ผู้แทนชุมชนผู้ประสบภัยจากจังหวัดน่าน กล่าวว่า ที่ผ่านมามีภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในพื้นที่ 8 จังหวัดภาคเหนือตอนบน เกิดขึ้นทุกๆ ปี ทั้งปัญหาหมอกควัน ไฟป่า ภัยแล้ง

ดินโคลนถล่ม น้ำท่วม ฯลฯ ทำให้ชาวบ้านต้องเสียชีวิต ทรัพย์สิน ที่ทำกิน สัตว์เลี้ยงสูญหาย เป็นจำนวนมาก จนไม่สามารถประเมินค่าได้ และจากการเก็บข้อมูลแยกความเสียหายตั้งแต่ปี 2544 พบว่ามีชาวบ้านเสียชีวิตกว่า 1,000 คน ที่ดินทำกินเสียหายกว่า 1 ล้านไร่ สัตว์เลี้ยงสูญหายกว่า 10,000 ตัว เหมืองฝายเสียหายกว่า 500 ฝาย มูลค่าความเสียหายนับ 1,000 ล้านบาท

ดังนั้นเพื่อยับยั้งความเสียหายขบวนองค์กรชุมชน 8 จังหวัดภาคเหนือ หน่วยงานรัฐ ข้าราชการ และประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อน ได้เปิดเวทีเสวนาเพื่อหามาตรการป้องกัน และชาวบ้านขอมีส่วนร่วมเสนอแนวทางการป้องกันที่เกิดจากการทำแผนภาคประชาชน รวมไปถึงการเตรียมตัวเพื่อให้เกิดความสมดุลและไม่เกิดซ้ำของภัยพิบัติ ลดการเกิดความสูญเสียน้อยที่สุด มีเครือข่ายองค์กรชุมชน และหน่วยงานรัฐหนุนเสริม วางแผนในการรับมือการช่วยเหลือ และการป้องกันกับภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นร่วมกัน

ปริญญา จาติเสถียร กรมป้องกันและบรรเทา

สาธารณภัย กล่าวว่า“ภัยพิบัติ”หมายความว่า สาธารณภัยอันได้แก่ อัคคีภัย วาตภัย อุทกภัย ภัยแล้ง ภาวะฝนแล้ง ฝนทิ้งช่วง ไฟป่า ภัยจากลูกเห็บ ภัยอันเกิดจากไฟฟ้า ภัยที่เกิดจากโรคหรือการระบาดของแมลงหรือศัตรูพืชทุกชนิด อากาศหนาวจัดผิดปกติ ภัยสงคราม และภัยอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ก่อการร้าย กองกำลังจากนอกประเทศ หรือการปราบปรามของเจ้าหน้าที่ทางราชการ ตลอดจนภัยอื่นๆ ไม่ว่าจะเกิดจากธรรมชาติ หรือมีบุคคลหรือสัตว์ทำให้เกิดขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายของประชาชน หรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของประชาชน หรือรัฐ

หากมองโดยรวมแล้ว ภัยพิบัติมีสาเหตุของการเกิดเป็น 2 ประเภท คือ ภัยพิบัติธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม พายุ แผ่นดินถล่ม ภัยแล้ง แผ่นดินไหว ไฟป่า และภัยพิบัติจากการกระทำของมนุษย์ เช่น อัคคีภัย ภัยจากการจลาจลและการคมนาคมขนส่ง ภัยจากสารเคมีและวัตถุอันตราย ภัยจากการทำงาน เป็นต้น

ตารางสถิติอุทกภัยในประเทศไทย

ปีพ.ศ.	จำนวนจังหวัด	ความเสียหาย		
		บาดเจ็บ (คน)	เสียชีวิต (คน)	มูลค่า (ล้านบาท)
2540	64	427	98	3,842.22
2541	65	3	8	1,706.03
2542	69	-	-	1,381.64
2543	62	-	120	10,032.94
2544	60	68	244	3,666.29
2545	72	-	216	13,385.32
2546	66	10	53	2,066.08

ที่มา : สำนักเลขาธิการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

สถานการณ์ภัยพิบัติ ในปัจจุบันมีแนวโน้มความรุนแรงและความถี่เพิ่มขึ้น ส่งผลกระทบในวงกว้าง เนื่องจาก การเปลี่ยนแปลงสภาวะแวดล้อมของโลก การพัฒนา และการใช้ทรัพยากรธรรมชาติมีมากขึ้นจนขาดความสมดุลของธรรมชาติ และมีแนวโน้มจะเกิดความรุนแรงและความถี่สูงมาก จากการคำนวณของกรมอุตุนิยมวิทยา สถานการณ์ที่เกิดขึ้นในปีนี้ฝนมาเร็วกว่าปรกติหนึ่งสัปดาห์และคาดว่าจะสิ้นสุดในเดือนตุลาคม และจะมีพายุหมุน 2-3 ลูก และจะมาทางภาคอีสานแล้วเคลื่อนตัวเข้าสู่ภาคเหนือ ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น จึงจำเป็นต้องแจ้งให้ถึงประชาชนอย่างรวดเร็ว และมีการเตือนภัยที่ดี

เมื่อเกิดภัยพิบัติแล้วต้องมีขบวนการช่วยเหลือป้องกัน โดยมีการอบรมให้ความรู้ ให้ข้อมูลข่าวสาร เพิ่มศักยภาพในการป้องกันตนเอง ให้แก่ประชาชน แจ้งเตือนล่วงหน้า โดยสร้างเครือข่ายเพื่อลดความรุนแรงจากสาธารณภัย มีการเชื่อมโยงภารกิจจากหน่วยงานต่างๆ ได้แก่ ตำรวจ ทหาร ฝ่ายปกครอง แพทย์ ประชาสงเคราะห์ ภาคเอกชน องค์กรการกุศลต่างๆ ที่สำคัญต้องมีการฟื้นฟู ทั้งวัตถุ คน ร่างกายและจิตใจ

นายต่อพงษ์ ทับทิมโต กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น กล่าวว่า การจัดการภัยพิบัติดินโคลนถล่ม น้ำป่าไหลหลากในพื้นที่ 8 จังหวัดภาคเหนือตอนบน เรามีความพร้อมที่จะสนับสนุนอย่างเต็มที่เพื่อความอยู่รอด ทั้งแนวทางการแก้ไขปัญหา ซึ่งภัยพิบัติกลายเป็นวาระแห่งชาติไปแล้ว

การแก้ไขปัญหาชุมชนจะเป็นฐานรากในการแก้ปัญหา ซึ่งเป็นทั้งผู้นำทางความคิดของชุมชน เป็นฐานรากที่ให้ความสำคัญต่อชุมชน มีบทบาทและหน้าที่ในการแก้ไขปัญหาและเป็นภารกิจที่เร่งด่วนขององค์กรส่วนท้องถิ่นนั้นๆ ดังนั้นการป้องกันปัญหาต้องอยู่ในบทบาทของท้องถิ่นเป็นหลักมากกว่าหน่วยงานอื่นเป็นต้น

การรวมตัวกันแก้ไขปัญหาชุมชนของตัวเอง มีขั้นตอนการจัดแผนงานท้องถิ่นเพื่อช่วยเหลือชุมชนท้องถิ่นต้องทำประชาคม รับฟังปัญหาความต้องการของชุมชนนั้นๆ เพื่อให้ตรงกับความต้องการ โดยมีชุมชนเป็นบทบาทสำคัญในการทำแผนการพัฒนาชุมชน ประชาคมหมู่บ้าน อีกส่วนมาจากแผนพัฒนาจังหวัด จนออกมาเป็นแผนพัฒนาท้องถิ่น เพื่อให้ตรงความต้องการอย่างแท้จริง แล้วนำไปแปลงเป็นงบประมาณลงสู่ชุมชน เรียงลำดับจากความจำเป็นเร่งด่วน ระยะปานกลาง และระยะยาว เพื่อให้มีความจำเป็นเร่งด่วนในการช่วยเหลือได้เท่าทัน

นายสมบูรณ์ เครือแดง เครือช่างองค์กรชุมชนจากจังหวัดแพร่ กล่าวว่า ภัยพิบัติได้สร้างความเสียหายเป็นอย่างมาก ทั้งโครงสร้างพื้นฐาน พืชสวนไร่นา การแก้ปัญหาในพื้นที่จึงจำเป็นต้องให้มีความถูกต้อง ทัวถึง การสำรวจพื้นที่เสี่ยงภัย ต้องมีการวางแผน เพราะภัยเกิดซ้ำซากมาก อบต. หรือหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน จึงได้มาจรับมือได้เพียงลำพัง และเกินกำลังต้องใช้งบประมาณ ขาดเครื่องมือ

ดังนั้นชุมชนมีวิธีที่จะแก้ได้ระยะยาว โดนในลำห้วยสาขา ควรเข้าไปสร้างอ่างเก็บน้ำขนาดเล็กหรือฝายแม้ว หากสร้างได้จะสามารถแก้ไขปัญหาได้ โดยมีตัวอย่างให้เห็นหลายพื้นที่ เป็นการสกัดความรุนแรงและการเหี่ยวกราดของกระแสน้ำได้เป็นจำนวนมาก และต้องรักษาสิ่งแวดล้อม ปลูกป่าทดแทน ลดการเปิดพื้นที่ทำการเกษตรในที่สูงอย่างถูกวิธี ทั้งหมดนี้จะเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่สามารถแก้ปัญหาได้อย่างยั่งยืน

นายวิจารณ์ กุลชนะรัตน์ ปลัดจังหวัดแพร่ กล่าวว่า ภัยพิบัติเป็นเรื่องใกล้ตัว และมีการรุนแรงมากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ พื้นที่องทั้งหลายมีความวิตกกังวลภัยพิบัติที่เกิดขึ้น มีสาเหตุหลายประการ ทั้งโลกร้อน แผ่นดินไหว หรือคำพยากรณ์ต่างๆ เราจะเห็นภาวะของการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติมาก จากเดิมตอนเด็กมาต้นไม้เต็มไปหมด ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว สนุกสนาน แต่ปัจจุบันเวลาน้ำท่วมจะมีแต่ขยะมูลฝอย บ้านเมืองเราเปลี่ยนแปลงไป ทั้งที่เกิดจากภัยธรรมชาติและน้ำมือมนุษย์ที่ไม่มีการดูแลรักษาจนเกิดผลกระทบตามมามากมาย การไปเปลี่ยนแปลงธรรมชาติโดยรู้เท่าไม่ถึงการ สิ่งเหล่านี้เป็นผลที่เกิดจากภัยพิบัติที่รุนแรงขึ้นทุกวัน ทั้ง นาภิข สีนามิ แผ่นดินไหว น้ำท่วม การเกิดขึ้นแต่ครั้งเป็นการ

เดือน หากไม่มีการแก้ปัญหาก็จะเกิดขึ้นมากกว่านี้ร้อยพันเท่า เกิดการสูญเสียมากมาย

จึงอยากให้หน่วยงานทั้งหลายได้มาร่วมมือกันวางแผน หาทางร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สิ่งเหล่านี้มีส่วนในการช่วยเหลือเบื้องต้น

ทั้งหมดต้องมีการเตรียมความพร้อมดูแลพื้นที่เสี่ยงภัย หามาตราการป้องกันโดยปลูกต้นไม้ คนอยู่กับป่าได้ มีระบบการบริหารจัดการที่ดี สำคัญต้องให้ความเข้าใจบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ดูแลเกื้อกูลกันได้ แล้วนำความรู้ ภูมิปัญญาดั้งเดิมมาประยุกต์ใช้ สร้างบ้านให้ตรงกับสภาพแวดล้อม โอกาสความเสี่ยงก็จะน้อยลง เป็นการแก้ปัญหาในระยะยาว

นายประพันธ์ สีดำ
ภาพ/เรื่อง